

— Още, още искамъ! — и само туй, а ни веднажъ поне „благодаря“; страшно, нали?

— Пи-пи, пи-пи-пи! — пискаха малкитѣ синигерчета и протѣгаха шийки; — пи-пи, пи-пи-пи! а намъ нѣма ли нѣщичко? — Ала си оставаха само съ думитѣ!

— Ами да почакате, додѣ ви редъ дойде, не бива ли? — завика кукувичето, па ги заблъска; а редътъ все не идѣше!

— Да можехме го насити веднажъ поне, — думаше мжжкото и чешеше съмнително глава.

— Да-да! да бѣхме го наситили веднажъ поне! — простена женското.

Ала тѣ не го наситиха — вѣрвайте, нито единъ-едничкъ пжтъ. Прѣзденѣ си кукувицата сама ми каза, че докато не му пораснатъ крилѣ то нѣма да се насити.

Прѣвелъ И. К.

Работница

Бърза Минка, че работа я чака.

Ето, пролѣтъ е дошла — вредомъ зелено, вредомъ цѣфнало. Градината чака вече. Ще трѣбва да се копае, да се чисти и изравнява: лѣхи да се правятъ, пжтеки да се оправятъ; ще трѣбва да се сади и сѣе, и послѣ да се плѣви и полива...

Какво не иска една градина, я!

